

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Richardem Galisem ve věci

žalobce: **Ing. M. P.**
bytem X

proti
žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**
sídlem Křížová 25, Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 8. 2024, č. j. X,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalovaná rozhodnutím ze dne 3. 7. 2024, č. j. X (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), zamítla žalobcovu žádost o vdovecký důchod pro nesplnění podmínek podle § 49 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, neboť žalobce byl v době úmrtí své bývalé manželky rozvedený.
2. V záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaná zamítla žalobcovy námitky a prvostupňové rozhodnutí potvrdila. Konstatovala, že žalobce podal žádost o vdovecký důchod po Ing. J. P. zemřelé dne X. Žalobce byl jejím bývalým manželem, neboť manželství bylo ke dni úmrtí rozvedeno. Nebyla tak splněna základní podmínka podle § 49 zákona o důchodovém pojištění, tj. existence manželství ke dni úmrtí. Pokud by se vdovecký důchod vztahoval i na bývalé manžele, musel by to zákon o důchodovém pojištění

výslovně uvádět. Aby mohl nárok na vdovecký důchod zaniknout uzavřením nového manželství, musel by tomuto zániku nejprve předcházet vznik nároku. Jedná se tedy o situaci, kdy v době trvání manželství jeden z manželů zemře, druhému vznikne nárok na vdovský důchod, a následně uzavře nové manželství. Nikoliv o situaci, kdy je manželství rozvedeno, následně jeden z manželů uzavře nové manželství a druhý z bývalých manželů zemře.

Žaloba

3. Žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), se žalobce domáhá zrušení napadeného rozhodnutí.
4. Žalobce nesouhlasí se „zúženým“ výkladem pojmu manžel ze strany žalované. Důchod je sice označován jako vdovecký, ale cílem je podpora pozůstalé rodiny skrze jeho poživitele. To plyne z definice podle § 50 zákona o důchodovém pojištění. Žalobcovo manželství bylo rozvedeno a děti jsou v jeho péči. Žalovaná nebrala v potaz, že manželství bylo rozvedeno z důvodu dlouhodobé závislosti manželky na alkoholu a na doporučení lékařů. Vzhledem ke společným dětem i po rozvodu fungovali v rámci možností jako rodina.
5. Žalovaná se nevypořádala s námitkou výkladu pojmu „manžel“ dle rodinného práva, které jej užívá běžně i po rozvodu, včetně např. poučení v rozsudku o rozvodu manželství. Pokud by se měla logika žalované aplikovat do důsledku, neměl by nárok na vdovecký důchod nikdo. Manželství totiž zaniká i v důsledku smrti, zákon o důchodovém pojištění však v § 49 nepoužívá pojem „pozůstalý manžel“, ale jen „manžel“, přestože v té době již manželství zaniklo pro úmrtí. Podle žalobce je analogicky třeba chápat „rovnocennost pojmů ‚rozvedený manžel‘ a ‚manžel‘ v případě zániku rozvodem“.
6. Žalovaná se nevěnovala ani informaci, že velká část vyměřovacího základu sociálního pojištění žalobcovy manželky pocházela z přerozděleného zisku z žalobcovy činnosti, na které manželka spolupracovala. Měla tedy být brána v potaz i ustanovení o rodinném podniku podle zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník. Příjmy si v rodině přerozdělovali právě z důvodu sociálního zajištění pro případ nenadálé životní situace. Žalovaná kromě nepřiznání vdoveckého důchodu žalobce v budoucnu ještě „potrestá“ sníženou vyměřovací základnou pro výpočet důchodu.
7. Žalovaná též nevzala v potaz ani analogii s výživným rozvedeného manžela podle § 760 občanského zákoníku. Hlavní cíl úpravy je identický, tj. podpora rodiny zaniklého manželství. Odlišný je jen způsob zániku manželství.

Vyjádření žalované

8. Žalovaná navrhuje zamítnutí žaloby. Opakuje odůvodnění napadeného rozhodnutí. Dodává, že na rozdíl od právní úpravy účinné do 31. 12. 1995 již nevzniká nárok na vdovský důchod rozvedené ženě (muži), třebaže byla ke dni úmrtí bývalého manžela odkázána na příspěvek na výživu, který jí byl povinen poskytovat, k čemuž odkazuje na komentářovou literaturu. Dále odkazuje na nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 12. 2000, sp. zn. II ÚS 376/2000, dle něž v případě předpisů sociálního zabezpečení nelze použít rozšiřující výklad právních předpisů.

Replika

9. Žalobce tvrdí, že nežádá rozšiřující výklad pojmu manžel. Komentář citovaný žalovanou již není relevantní, neboť byl zpracován v době, kdy ještě nenabyl účinnosti občanský zákoník

z roku 2012. Autor komentář navíc „zjevně bojoval“ s faktem, že po smrti manžela zanikne manželství ze zákona a také užívá širší výklad pojmů „manžel/ka“ a „vdova/vdovec“.

10. Definice pojištěnce podle § 2 zákona o důchodovém pojištění výslovně připouští osobu která je nebo byla účastna pojištění. To je podle žalobcova názoru výstižnou paralelou širšího výkladu aplikovatelnou i na pojem manžel. Zákon o důchodovém pojištění je zvláštní právní normou vůči občanskému zákoníku. Zjevně používá pojem manžel v širším významu bez ohledu na fázi manželství. Rodinné právo je v roli „*lex superior derogat legi inferiori*“, čemuž napovídá i komentář citovaný žalovanou. Ustanovení § 24 zákona o důchodovém pojištění uvádí pojem manžel s odkazem na § 20 definující „dítě“. Nepoužívá přitom pojmy „rozvedený“ ani „bývalý“ manžel. Žalobcovy nezletilé děti přitom spadají pod definici podle § 20 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění. V odst. 2 je uveden pojem manžel ve zjevně širším pojetí bez ohledu na aktuální fázi manželství.

Posouzení věci

11. Soud ověřil, že žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků, je včasná a splňuje všechny formální požadavky na ni kladené. Poté přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu napadených výroků a v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci soud rozhodl bez jednání, neboť žalobce s takovým postupem výslovně souhlasil a u žalované se má za to, že souhlas vyslovila (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
12. Jednání ani nebylo zapotřebí k provádění dokazování. Některé žalobcem navržené důkazy jsou součástí správního spisu (napadené rozhodnutí, námítky a prvostupňové rozhodnutí). Seznámení se s jeho obsahem nevyžaduje dokazování. Zbývající důkazy měly prokazovat skutečnosti, které nebyly podstatné pro posouzení věci (rozsudek o rozvodu, rozsudek o úpravě poměrů k žalobcovým dětem a rozhodnutí o zvýšení příspěvku na bydlení, viz zejména níže bod 25). Ostatně jediná rozhodující okolnost, že žalobcovo manželství s jeho bývalou manželkou J. P. bylo ke dni jejího úmrtí již rozvedeno, je mezi účastníky nesporná. Nedokazuje se ani právními předpisy (tj. občanským zákoníkem, § 121 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, užitý na základě § 64 s. ř. s.).
13. Podle § 49 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění má vdova nárok na vdovský důchod po manželovi, který [písm. a)] byl poživitelem starobního nebo invalidního důchodu, nebo [písm. b)] splnil ke dni smrti podmínku potřebné doby pojištění pro nárok na invalidní důchod nebo podmínky nároku na starobní důchod stanovené v § 29 nebo § 31 odst. 1 anebo zemřel následkem pracovního úrazu. Podle odst. 2 má vdovec nárok na vdovecký důchod po manželce, která splňovala podmínky uvedené v odstavci 1.
14. Žalobce namítá, že pojem „manžel“, resp. „manželka“ podle shora citovaného § 49 odst. 1 a 2 zákona o důchodovém pojištění v sobě obsahuje i rozvedeného manžela (manželku). Domnívá se, že by proto měl mít nárok na vdovecký důchod po své bývalé manželce, přestože v době jejího úmrtí byli rozvedeni.
15. Soud konstatuje, že pojem manžel obecně v doslovném a běžně používaném jazykovém významu zahrnuje toliko osobu, která je v existujícím manželském svazku. Nikoliv tedy i bývalého manžela, rozvedeného manžela, budoucího manžela apod. Žalobce tedy (být tvrdí opak) ve skutečnosti zastává značně rozšiřující výklad tohoto pojmu, neboť pod něj navíc podřazuje i manžela rozvedeného. Žalovaná přitom správně poukázala na to, že v oblasti

pojistného systému je namísto spíše doslovný výklad než rozšiřující, neboť rozšiřující výklad předpisů sociálního zabezpečení by se mohl dostat do rozporu se zájmy ostatních pojištěnců na vyrovnaném financování celého systému (viz bod 14 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2022, č. j. 6 Ads 133/2020 – 36, č. 4382/2022 Sb. NSS, a nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 12. 2000, sp. zn. II ÚS 376/2000).

16. Soud k takovému výkladu ani neshledává jediný přesvědčivý důvod. Předně je třeba odmítnout žalobcovy opakované odkazy na právní předpisy z oblasti rodinného práva. Zákon o důchodovém pojištění není ve vztahu k občanskému zákoníku žádným zvláštním předpisem (ani naopak). Oba zákony upravují věcně zcela odlišnou problematiku. Občanský zákoník je *soukromoprávním* předpisem, který reguluje *vzájemná práva a povinnosti* fyzických a právnických osob. Jeho uplatňování je *nezávislé* na uplatňování práva veřejného (viz § 1 odst. 1 občanského zákoníku). Naproti tomu zákon o důchodovém pojištění je *veřejnoprávním* předpisem a upravuje právní vztahy *mezi státem a jednotlivci* (fyzickými a právnickými osobami), konkrétně z oblasti důchodového pojištění (viz § 1 odst. 1 tohoto zákona). Žádný z obou zákonů ani nemá vyšší právní sílu (ve smyslu zásady *lex superior derogat legi inferiori*).
17. Z těchto důvodů je nepřipadná i jakákoliv analogie mezi rodinným právem a právní úpravou dávek důchodového pojištění (vdoveckého důchodu). Rodinné právo upravuje osobní a majetkové vztahy mezi členy rodiny (včetně statusových otázek), zatímco zákon o důchodovém pojištění nároky na dávky z důchodového pojištění vůči státu. Žalobcova analogie pokulhává i v tom, že ji spojuje se skutkově zcela odlišnými situacemi – rozvod manželů (který v určitých případech zakládá právo rozvedeného manžela na výživné proti druhému rozvedenému manželovi) a smrt manžela (která za zákonem stanovených podmínek zakládá nárok na vdovecký důchod vůči státu). Ano, výživné rozvedeného manžela i vdovecký důchod hmotně zajišťují bývalého manžela po zániku manželství. Nic víc ale oba nároky nemají společného. Liší se právní skutečnost vedoucí k jejich vzniku (rozvod vs. smrt), povaha nároku (soukromoprávní vs. veřejnoprávní), vůči jakému subjektu vzniká (rozvedený manžel vs. stát), zákonné podmínky vzniku atp.
18. Soud nepopírá, že je žádoucí, aby se stejný pojem vykládal pokud možno jednotně v různých právních předpisech. Pojem manžel ale nemá v občanském zákoníku žádný striktně definovaný význam (v tom smyslu, že by obecně zahrnoval i rozvedené, bývalé atd. manžely). Je třeba jej vykládat vždy v kontextu konkrétního ustanovení, v němž je použit, a za pomoci obvyklých interpretačních metod. Ustanovení § 759 občanského zákoníku (jež se cituje i v poučení rozsudků o rozvodu manželství) tak sice hovoří jen o „*manželovi*“, z kontextu a systematiky (viz např. nadpis tohoto ustanovení „*Příjmení rozvedeného manžela*“, či slova „*do šesti měsíců po rozvodu manželství*“) je ale jasné, že se tím míní (pouze) rozvedený manžel. Nejde tedy ani o rozšíření pojmu manžel, jehož se žalobce dovolává pro účely § 49 zákona o důchodovém pojištění, nýbrž o pouhé legislativní zjednodušení (pojem manžel tu nemá širší, ale zcela odlišný význam, neboť nezahrnuje existujícího manžela, nýbrž pouze toho rozvedeného). Běžnému adresátu tohoto ustanovení je totiž z kontextu jasné, na jakou situaci míří a jaký význam mají použitá slova. Technicistní lpění na dokonalé terminologické správnosti by vedlo k neobratným vyjádřením, a v extrémních případech by naopak znesnadňovalo srozumitelnost textu. Např. v případě zmíněného § 759 věty první občanského zákoníku by byl alternativou následující text: „*Rozvedený manžel, který přijal příjmení druhého rozvedeného manžela, může do šesti měsíců po rozvodu manželství oznámit matričnímu úřadu, že přijímá zpět své dřívější příjmení.*“ Je nábíledni, že neustálé opakování

slov „rozvod“ a „rozvedený“ je zcela nadbytečné. Jiný než rozvedený manžel v kontextu tohoto ustanovení nepřipadá v úvahu. Na tom se vůbec nic nezměnilo ani s přijetím občanského zákoníku. I zákon č. 94/1963 Sb., o rodině, obsahoval podobně formulované ustanovení o přijmení rozvedeného manžela (viz § 29).

19. Ostatně sám žalobce si ve své argumentaci protirečí, neboť poukazuje na řadu případů, kdy občanský zákoník výslovně rozlišuje manžela, bývalého manžela či rozvedeného manžela (§ 742 odst. 1 či § 762 odst. 1). Nelze za tím hledat nějaký speciální širší význam slova manžel. Pouze někde zákonodárce uznal za potřebné (za účelem větší jednoznačnosti) zdůraznit, že dané ustanovení dopadá jen (popř. i) na bývalé či rozvedené manžele; zatímco jinde to bylo zjevné z kontextu a nebylo třeba to více zdůrazňovat. Z toho, jak se používá pojem „manžel“ v konkrétním kontextu toho kterého ustanovení občanského zákoníku, tak nelze dovozovat žádné obecné pravidlo v tom smyslu, že by zahrnoval vždy (či do určité doby po zániku manželství) i bývalého či rozvedeného manžela. Už vůbec nic z toho pak nelze dovozovat pro výklad pojmu manžel v konkrétních poměrech § 49 zákona o důchodovém pojištění.
20. Prakticky totéž lze říci pro § 20 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění. Pojem manžel zde má opět různý význam v závislosti na kontextu – jednou jde *pouze* o rozvedeného manžela (v rámci existujícího manželství se o svěření dítěte do péče jednoho z rodičů zásadně nerozhoduje) a jednou *pouze* o pozůstalého manžela („*dítě manžela, zemřel-li druhý rodič dítěte*“). To jen potvrzuje, že z jednotlivých žalobcem odkazovaných ustanovení nelze „vyčíst“ nějakou obecnou definici pojmu manžel použitelnou pro výklad § 49 zákona o důchodovém pojištění.
21. Z § 49 odst. 1 a odst. 2 zákona o důchodovém pojištění plyne, že „*vdova má nárok na vdovský důchod po manželovi*“, resp. že „*vdovec má nárok na vdovecký důchod po manželce*“. Jako vdova, resp. vdovec se ve spisovném jazyce označuje „*žena, jíž zemřel manžel*“, resp. „*muž, jemuž zemřela manželka*“ (viz Slovník spisovného jazyka českého, dostupný na webových stránkách Ústavu pro jazyk český <https://sjic.ujc.cas.cz/>). Žalobce má tedy pravdu v tom, že § 49 odst. 1 a odst. 2 zákona o důchodovém pojištění hovoří jen o manželovi a manželce, ač se striktně vzato již o manžela (manželku) nejedná, neboť v době vzniku nároku na důchod již zemřel(a). Z kontextu, v němž je pojem manžel(ka) použit, ale jednoznačně plyne, že se jím (jí) myslí (výlučně) *zemřelý* manžel(ka). Ostatně také proto se v § 49 odst. 1 písm. a) používá minulý čas („*po manželovi, který byl...*“); a v písm. b) se zmiňuje den úmrtí (myšleno zjevně úmrtí manžela). Zákonodárce tak (obdobně jako u § 759 občanského zákoníku) pouze pro zjednodušení hovoří toliko o „*manželovi*“ namísto „*zemřelého manžela*“, a to z důvodu, že pro běžného adresáta musí být význam tohoto ustanovení zcela jasný a není třeba mu „polopaticky“ ještě zdůrazňovat, že „*vdova má nárok na vdovský důchod po zemřelém manželovi*“ (jako by snad mohla mít nárok po manželu žijícím). Rozvedená žena (muž), které zemře bývalý manžel (manželka) se naopak za vdovu (vdovce) běžně neoznačují a ani jiný kontext § 49 zákona o důchodovém pojištění nenaznačuje tomu, že by po nich měl vznikat nárok na vdovský (vdovecký) důchod. Z toho, že zákon pro zjednodušení hovoří jen o manželovi místo zemřelého manžela, tedy nelze dovozovat, že by se pod tento pojem měl podřadit i rozvedený manžel (či zemřelý rozvedený manžel), jak se o to žalobce pokouší.
22. Výše uvedené je i v souladu s účelem vdovského důchodu, jímž je zlepšit životní úroveň pozůstalé manželky, jejíž manželství zaniklo právě v důsledku úmrtí manžela: „*Vdovský důchod je koncipován jako dávka, která má přispět ženě k vyrovnání životní úrovně po zániku manželství v důsledku úmrtí manžela. ... Účelem vdoveckého důchodu je přispět muži na úhradu*

výdajů, které mu vznikají po úmrtí manželky, a zrovnoprávnit vdovce a vdovy.“ (viz důvodová zpráva k zákonu o důchodovém pojištění). Žalovaná též správně poukazuje na historický vývoj právní úpravy vdovského důchodu. Zatímco § 46 odst. 6 zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, připouštěl přiznání vdovského důchodu i „rozvedené ženě“ (nikoliv „vdově“, jak se označuje žena, jejíž manžel zemřel, viz výše), zákon o důchodovém pojištění žádné takové ustanovení neobsahuje. I z toho lze (v souladu se shora citovanou důvodovou zprávou) usuzovat na úmysl zákonodárce přiznat vdovský či vdovecký důchod toliko osobě, jejíž manželství zaniklo právě v důsledku smrti druhého manžela.

23. Rovněž komentářová literatura zastává názor, že „[z]ákladními podmínkami nároku na vdovský důchod jsou **existence manželství ke dni úmrtí manžela** a skutečnost, že zemřelý manžel byl poživitelem některého z vyjmenovaných důchodů...“ (viz Voříšek, V. *Zákon o důchodovém pojištění*. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 151 – 152, zvýraznil soud). Autor tohoto komentáře s ničím „nebojoval“ (slovy žalobce). Závěr o nutnosti existence manželství ke dni úmrtí manžela vyslovil naprosto jednoznačně. Jak již bylo výše řečeno, žádnou relevanci nemá ani přijetí a účinnost občanského zákoníku, neboť i předtím nabýval pojem manžel různého významu v závislosti na kontextu. Tento komentář navíc není jediný: „*Zákon o důchodovém pojištění předně vyžaduje existenci manželství. Žádná jiná forma soužití není pro vznik nárok na vdovský důchod dostačující. Nárok nevznikne z nesezdaného soužití, a to ani kdyby žena prokázala, že toto soužití trvalo velmi dlouho a že její zemřelý partner ji za svého života fakticky vyživoval, např. proto, že ona sama žádné příjmy neměla. Nárok na vdovský důchod podle platné úpravy nevzniká ani po úmrtí registrovaného partnera ve smyslu zákona č. 115/2006 Sb., o registrovaném partnerství, a to přesto, že podle tohoto zákona mají partneri vůči sobě vzájemnou vyživovací povinnost.*“ (viz Lang, R., Voříšek, V. *Zákon o důchodovém pojištění. Praktický komentář*. Wolters Kluwer, dostupný v právním informačním systému ASPI, komentář k § 49, zvýrazněno soudem). Zákonodárce tedy jednoznačně a záměrně upřednostnil institucionalizované svazky před neformálními, byť by soužití obou osob bylo v konkrétním případě fakticky obdobné manželství. To samozřejmě platí i pro případy, kdy osoby byly původně sezdány, avšak před rozhodným okamžikem pro vznik nároku na vdovský (vdovecký) důchod (tj. před úmrtím jednoho z manželů) manželství zaniklo.
24. Soud tak shrnuje, že vdovský, resp. vdovecký důchod náleží (při splnění ostatních zákonných podmínek) jen osobě, jejíž manželství v době úmrtí jejího manžela existovalo a zaniklo právě z tohoto důvodu. Manželství žalobce s jeho bývalou manželkou Ing. J. P. bylo rozvedeno ještě předtím, než zemřela. Žalobce proto nemá nárok na vdovecký důchod podle § 49 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění.
25. Z hlediska podmínek pro přiznání vdoveckého důchodu je pak zcela irrelevantní, zda žalobce sdílel zisk ze svého podnikání se svou manželkou, a zvyšoval tak tím její vyměřovací základ (resp. snižoval svůj) či zda spolu podnikali v rámci rodinného závodu podle občanského zákoníku. Stejně tak je nepodstatné, zda spolu žili jako rodina i po rozvodu manželství, jaké byly důvody rozvodu, ani zda se po úmrtí bývalé manželky zhoršila žalobcova ekonomická situace. Rozhodující je pouze to, že se žalobce se svou manželkou rozvedl ještě předtím, než zemřela. Žalované ani nelze vytýkat, že se těmito skutečnostmi výslovně nezabývala (stejně jako údajnou analogií s rodinným právem). Správní orgány nemají povinnost vypořádat se s každým dílčím tvrzením, pokud proti němu postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí (viz např. 23 bod rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2024, č. j. 5 Afs 86/2022 – 32, a tam citovanou judikaturu týkající se i rozhodnutí správních orgánů). Žalovaná postavila své rozhodnutí na tom, že žalobce byl v době úmrtí

bývalé manželky již rozvedený, v důsledku čehož zbývající žalobcovy námitky nemohly obstát.

26. Žalobní body jsou nedůvodné.

Závěr a náklady řízení

27. S ohledem na shora uvedené závěry soud žalobu zamítl jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

28. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. Žalobce byl ve věci neúspěšný, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaná byla sice ve věci plně úspěšná, nemá však právo na náhradu nákladů řízení, neboť jde o věc důchodového pojištění. Soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 21. listopadu 2024

Richard Galis, v. r.
samosoudce